

en mangfoldighed af familieformer, så når Venstres ordfører taler om den atypiske form for familie, nemlig den homoseksuelle, vil jeg gerne vide, hvad den typiske barndom er. Er det skilsmissebarnets? Er det enebarnets? Er det den, der bor med fire søskende? Er det den, hvis forældre drikker for meget? Er det dem, der bor med heteroseksuelle forældre, hvor ingen af dem har problemer, hvor de er i stand til at give en fuld tryk opvækst uden nogen former for mobning i folkeskolen, eller hvad er det, der er det typiske?

Hvem er vi til at dømme, hvordan folk skal leve? Jeg mener, at staten skal blande sig fuldstændig uden om, hvordan folk ønsker at indrette sig på hjemmefronten. Det har staten og bør staten ikke have nogen som helst ret til at dømme over.

Jeg mener så, at staten skal gribe ind, hvis der er nogen, der bliver undertrykt af den form, man indretter sig på, og det er selvfølgelig barnets tarv, vi taler om her. Men jeg mener ikke, at der er en undersøgelse, der dokumenterer, at det strider mod barnets tarv at vokse op hos homoseksuelle, hvilket også ses af, at stive konservative England var blandt de første til at indføre muligheden for fremmedadoption for homoseksuelle.

Så længe der ikke bliver gennemført fremmedadoption for homoseksuelle, og så længe der ikke findes dokumentation for, at det strider mod barnets tarv, kan jeg ikke konkludere andet, end at det beror på fordomme, når man ikke ønsker at støtte det her forslag.

Så skal jeg bare konstatere som det sidste, at hvis jeg tæller mandaterne i denne her Folketingsal, er der 90 mandater for det her forslag, hvis folk i den borgerlige lejr ellers tør stå ved, hvad de sagde i valgkampen.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Lige et øjeblik. Der er nogle spørgsmål, og det første kommer fra hr. Per Ørum Jørgensen.

(Kort bemærkning).

Per Ørum Jørgensen (KF):

Jeg synes faktisk, at det måske var lige voldsomt nok at sige, at det lugter af fordomme. Jeg synes, at jeg har lagt meget vægt på, at vi i Det Konservative Folkeparti respekterer mennesker, som de er, og at vi netop ikke har fordomme over for folk, som er homoseksuelle. Det synes jeg er meget vigtigt lige at pointere.

Jeg kunne godt tænke mig at høre om de her undersøgelser. Det er da rigtigt, når vi ser sådan

en undersøgelse her, er det jo et barn, som er opvokset i det land. Vi har ingen undersøgelser, der viser, hvordan det er for børn, som er adopteret, for de børn, som måske kommer fra børnehjemmet nede i Indien, hvor vi ikke ved, når de kommer til vores land, hvad de har været udsat for, og hvor de her børn, som måske har en anden hudfarve, kan risikere diskrimination, hvilket jeg selvfølgelig tager kraftig afstand fra, men det er dog en risiko.

Derfor må jeg spørge: Er det ikke rigtigt, at vi ikke præcis ved, hvordan det her vil forløbe, fordi der af gode grunde ikke findes nogen undersøgelser, når det gælder adoptivbørn?

(Kort bemærkning).

Pernille Rosenkrantz-Theil (EL):

Jeg vil sige det sådan, at det er fuldstændig rigtigt, at der er en problematik i forhold til folk med en anden hudfarve, som kommer til Danmark og til andre lande, hvor fordommene lever i bedste velgående.

Det er sådan, at adoptionsforeningerne er meget delt i spørgsmålet. En meget stor del af de adoptivbørn, der er i Danmark, som er blevet adopteret af heteroseksuelle forældre, siger jo, at de ville have været glade for, hvis deres forældre havde haft større kendskab til, hvordan det er at blive diskrimineret på grund af noget, som man ikke rigtig kan gøre noget ved, eksempelvis hudfarve, og hvor de mener, at homoseksuelle forældre på deres egen krop har mærket, hvordan det er at være i et samfund, som ikke rigtig kan finde ud af at tackle, at folk afviger en lille bitte smule fra det, som nogle mener er normen, fordi nogle mener, at de skal dømme om, hvad der er typisk og atypisk.

Så vil jeg igen sige, at vi skal kigge på barnets tarv. Hvornår er folk i en situation, hvor de ikke kan varetage barnets tarv? Vi skal jo vende det om på den måde. Der kunne jeg godt tænke mig, for jeg går ud fra, at den konservative ordfører tager ordet igen, at spørge til: Hvornår når vi så langt, at vi kan sætte et ikke foran og dermed sige, at der må være tale om tvangsfjernelse af barnet?

(Kort bemærkning).

Per Ørum Jørgensen (KF):

Trods min ringe parlamentariske erfaring er jeg dog klar over, at det er henedefra, man stiller spørgsmålene, sådan har jeg i hvert fald opfattet det, for jeg har faktisk et spørgsmål mere!